

Speră în Domnul!

Sabat după-amiază

De memorat: Psalmii 27:14

¹⁴„Nădăjduiește în Domnul! Fii tare, îmbărbătează-ți inima și nădăjduiește în Domnul!”

Am ajuns la ultima săptămână din acest trimestru de studiere a psalmilor. De-a lungul acestei călătorii spirituale am trecut prin momente de venerație față de maiestuosul Creator, Împărat și Judecător; prin momente de bucurie generată de eliberarea, iertarea și salvarea divină; prin momente de consacrare în durere și jale și prin glorioasele perspective ale prezenței veșnice a lui Dumnezeu, anticipând nesfârșita închinare universală înaintea lui Dumnezeu. Dar călătoria continuă, deoarece trăim cu speranța venirii Domnului nostru, când dorul nostru după Dumnezeu se va împlini. Dacă ar fi să existe o ultimă idee pe care să o extragem din psalmi, aceasta ar trebui să fie: „Speră în Domnul!”

Speranța în Domnul nu este o așteptare inactivă și disperată, ci este un act de deplină încredere și credință, o încredere și o credință care se manifestă în fapte. Speranța în Domnul ne transformă serile mohorâte, fiindcă așteptăm dimineața senină (Psalmii 30:5; 143:8). Ne întărește inima cu o nouă pace și încredere. Ne motivează să lucrăm mai mult, adunând snopii secerișului bogat de pe câmpurile de misiune ale Domnului (126:6; Matei 9:36-38). Speranța în Domnul nu va rămâne niciodată în van, ci va fi răsplătită din belșug pentru că Domnul este credincios tuturor promisiunilor Sale (37:7-11,18,34; 71:1; 119:137,138).

Duminică, 24 martie

Așteaptă și speră!

1. Citește (în mai multe traduceri, dacă se poate) Psalmii 27:14; 37:7,9,34; 39:7; 40:1; 69:6; Galateni 5:5 și Romani 8:18-25. Ce este îndemnat să facă poporul lui Dumnezeu?

Psalmii 27:14

¹⁴„Nădăjduiește în Domnul! Fii tare, îmbărbătează-ți inima și nădăjduiește în Domnul!”

Psalmii 37:7,9,34

⁷ Taci înaintea Domnului și nădăjduiește în El. Nu te mânia pe cel ce izbutește în umbletele lui, pe omul care își vede împlinirea planurilor lui rele.

⁹ Fiindcă cei răi vor fi nimiciviți, iar cei ce nădăjduiesc în Domnul vor stăpâni țara.

³⁴ Nădăjduiește în Domnul, păzește calea Lui, și El te va înălța ca să stăpânești țara: vei vedea pe cei răi nimiciviți.

Psalmii 39:7

⁷ Acum, Doamne, ce mai pot nădăjdui eu? În Tine îmi este nădejdea.

Psalmii 40:1

¹ Îmi pusesem nădejdea în Domnul, și El S-a plecat spre mine, mi-a ascultat strigătele.

Psalmii 69:6

⁶ Să nu rămână de rușine, din pricina mea, cei ce nădăjduiesc în Tine, Doamne Dumnezeu oștirilor! Să nu roșească de rușine, din pricina mea, cei ce Te caută, Dumnezeu lui Israel!

Galateni 5:5

⁵ Căci noi, prin Duhul, așteptăm prin credință nădejdea neprihănirii.

Romani 8:18-25

¹⁸ Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi.

¹⁹ De asemenea, și firea așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu.

²⁰ Căci firea a fost supusă deșertăciunii – nu de voie, ci din pricina celui ce a supus-o – cu nădejdea însă,

²¹ că și ea va fi izbăvită din robia stricăciunii, ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu.

²² Dar știm că, până în ziua de azi, toată firea suspină și suferă durerile nașterii.

²³ Și nu numai ea, dar și noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru.

²⁴ Căci în nădejdea aceasta am fost mântuiți. Dar o nădejde care se vede nu mai este nădejde: pentru că ce se vede se mai poate nădăjdui?

²⁵ Pe când, dacă nădăjduim ce nu vedem, așteptăm cu răbdare.

Poate că unul dintre cele mai stresante lucruri din viață este așteptarea. Dar așteptarea înaintea Domnului cum este? Noțiunea de așteptare înaintea Domnului nu se găsește numai în psalmi, ci este prezentă în întreaga Biblie. Cuvântul-cheie este *perseverență*. Perseverența este angajamentul

nostru suprem de a refuza să renunțăm în fața fricii sau dezamăgirii că s-ar putea ca Dumnezeu să nu reușească să ne ajute. Copiii devotați ai lui Dumnezeu așteaptă știind cu siguranță că Dumnezeu este credincios. Aceia care speră în El pot avea încredere că, dacă lasă totul în seama Lui, pot avea certitudinea că El va face totul pentru binele lor, chiar dacă la un moment dat lucrurile nu par să fie așa.

Așteptarea cu speranță nu este așadar simplă așteptare. Este un dor adânc după Dumnezeu, comparat cu o sete puternică într-un ținut secetos (Psalmii 63:1). Psalmistul își pune speranța în foarte multe binecuvântări, dar dorința lui de a fi aproape de Dumnezeu depășește orice altă dorință și nevoie din viața lui.

După cum citim în scrierile lui Pavel, Dumnezeu și întreaga creație așteaptă reînnoirea lumii și binecuvântata întâlnire dintre Dumnezeu și poporul Său la sfârșitul timpului. Pavel scrie: „De asemenea, și creația așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu” (Romani 8:19, EDCR). Ce promisiune incredibilă! Dar, în timp ce așteptăm salvarea supremă și întâlnirea cu Dumnezeu, chiar dacă „toată creația suspină și suferă chinurile facerii” (Romani 8:22, EDCR), Domnul locuiește în continuare în mijlocul poporului Său acum, prin Duhul Sfânt.

Între timp, suntem chemați să dăm mărturie (Faptele 1:4-8) despre planul de mântuire, care va atinge punctul culminant într-o nouă creație. O lume recreată este, în fond, ceea ce așteptăm, lucrul în care ne punem speranța, și împlinirea finală a speranțelor noastre de creștini adventiști. Așteptăm și sperăm, dar nu în zadar. Moartea și învierea lui Hristos la prima venire reprezintă certitudinea noastră cu privire la a doua venire.

Care sunt lucrurile pe care le aștepți acum de la Dumnezeu și la care speră? Cum învățăm să așteptăm în credință și cu încredere, mai ales atunci când nu ni se împlinesc rugăciunile?

Luni, 25 martie

Pacea unui copil înțârcat

2. Citește Psalmul 131. Ce ne învață acest psalm despre relația cu Dumnezeu?

Psalmul 131

¹ Doamne, eu n-am o inimă îngâmfată, nici priviri trufașe, nu mă îndeletnesc cu lucruri prea mari și prea înalte pentru mine.

² Dimpotrivă, sufletul îmi este liniștit și potolit ca un copil înțârcat care stă lângă mama sa; da, sufletul meu este ca un copil înțârcat.

³ Pune-ți nădejdea în Domnul, Israel, de acum și până în veac!

Poporul lui Dumnezeu trăiește într-o lume care îi năpăstuiește pe cei credincioși, o lume plină de ispite și greutăți pentru aproape orice persoană. Convingerea nou dobândită că el este un copil al lui Dumnezeu și că viața lui depinde de Dumnezeu îl consolează pe psalmist și îl face să mărturisească faptul că mândria sa nu are nicio valoare. Înșelăciunea mândriei constă în faptul că îl face pe cel care o manifestă să devină egocentric și incapabil să privească dincolo de el însuși. Astfel, cei mândri sunt orbi față de realitatea superioară a lui Dumnezeu.

În schimb, cei neprihăniți își ridică ochii spre Dumnezeu (Psalmii 123:1,2). Recunoașterea măreției lui Dumnezeu îi face să fie umili și îi eliberează de propriile interese și ambiții inutile. Psalmistul mărturisește că nu caută „lucruri prea mari și prea înalte” (131:1). Această formulare se referă la lucrările divine care depășesc înțelegerea umană. Știința modernă ne-a arătat că până și cele mai simple lucruri pot fi incredibil de complicate și pot depăși cu mult înțelegerea noastră, cel puțin deocamdată. De fapt, există o mare ironie: cu cât aflăm mai multe despre lumea fizică, cu atât mai mari sunt tainele care ne stau în față.

Comparația din versetul 2 al Psalmului 131, „ca un copil înțărcat care stă lângă mama sa”, ilustrează foarte bine un om care își găsește pacea și liniștea în brațele Domnului. În plus, indică relația de iubire pe care un copil o are cu mama lui. După ce ne înțarcă de ambițiile și mândria noastră, Dumnezeu ne trece la hrana solidă, care este „să facem voia Celui ce ne-a trimis și să împlinim lucrarea Lui” (Ioan 4:34; vezi și Evrei 5:12-14). Încrederea ca de copil este o credință matură, testată și încercată de greutățile vieții, care L-a găsit pe Dumnezeul fidel Cuvântului Său.

Atenția psalmistului se concentrează la final pe bunăstarea poporului lui Dumnezeu. Suntem chemați să ne folosim experiența cu Dumnezeu pentru întărirea bisericii Lui. Adică, din ceea ce am învățat personal despre credințioșia și bunătatea lui Dumnezeu să le împărtășim și altora care poate încă au probleme cu credința. Mărturia noastră despre Hristos poate fi chiar în biserică, unde mulți trebuie să Îl cunoască personal.

Citește Matei 18:3. Ce ne spune Isus aici? Ce presupune această idee?

Matei 18:3 și le-a zis: „Adevărat vă spun că, dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilași, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția cerurilor.

Strângerea snopilor

3. Citește Psalmul 126. Ce îi dă speranță și putere poporului lui Dumnezeu? Ce anume din ce se spune aici putem aplica în viața noastră din prezent?

Psalmul 126

- ¹ Când a adus Domnul înapoi pe prinșii de război ai Sionului, parcă visam.
- ² Atunci gura ne era plină de strigăte de bucurie, și limba, de cântări de veselie. Atunci se spunea printre neamuri: „Domnul a făcut mari lucruri pentru ei!”
- ³ Da, Domnul a făcut mari lucruri pentru noi, și de aceea suntem plini de bucurie.
- ⁴ Doamne, adu înapoi pe prinșii noștri de război, ca pe niște râuri în partea de miazăzi!
- ⁵ Cei ce seamănă cu lacrimi vor secera cu cântări de veselie.
- ⁶ Cel ce umblă plângând, când aruncă sămânța, se întoarce cu veselie când își strânge snopii.

Izbăvirile miraculoase ale lui Dumnezeu din trecut sunt o sursă inepuizabilă de inspirație pentru poporul lui Dumnezeu și sursa lui de speranță. Izbăvirile din trecut erau atât de minunate încât nu pot fi descrise decât ca un vis devenit realitate (Isaia 29:7,8). De observat că, în Psalmul 126, generația care Îl laudă pe Domnul pentru eliberarea din robie (126:1) este în prezent în robie (126:4). Bucuria și sentimentul de ușurare din trecut sunt retrăite prin cântece și asimilate în experiența prezentă. Noile generații păstrează vie istoria biblică, socotindu-se prezente printre cei care au văzut evenimentele la fața locului. Astfel, o credință vie prețuiește faptele mărețe făcute de Dumnezeu pentru poporul Său în trecut ca pe niște lucruri făcute pentru *noi*, nu doar pentru *ei*.

De fapt, amintirea trecutului însuflă o nouă speranță pentru prezent. Imaginea „râurilor în partea de miazăzi” (126:4) este o metaforă adâncă privind modul în care Dumnezeu acționează rapid și cu forță în apărarea poporului Său. În sudul ținutului lui Iuda era o regiune deșertică. Râurile se formau brusc și albiile se umpleau de ape repezi după ploile abundente din timpul sezonului ploios. Ploile timpurii și târzii jucau un rol crucial în reușita anului agricol (Deuteronomul 11:14; 28:12). În mod asemănător, imaginea semănatului în lacrimi și a seceratului cu imnuri de bucurie (Psalmii 126:5,6) este o promisiune fermă că Dumnezeu îi va conduce pe oameni de la un prezent dificil la un viitor fericit.

Sfârșitul sezonului recoltei era perioada în care pelerinii evrei din vechime aduceau roadele la templul lui Dumnezeu din Ierusalim (Exodul 34:22,26). Secerișul era pentru oamenii din acea vreme o lecție spirituală. La fel cum munca grea de semănare și îngrijire a câmpurilor, livezilor și viilor este răsplătită cu bucuria unei recolte bogate, și încercările prezente ale poporului lui Dumnezeu vor fi încununuate cu bucuria mântuirii la sfârșitul timpului. Imaginea marelui seceriș face trimitere la refacerea împărăției lui Dumnezeu pe pământ prin a doua venire a lui Hristos (Amos 9:13-15; Matei 9:37). Și aici însă apare tema așteptării. Ca și în cazul secerișului, trebuie să așteptăm să vedem roadele muncii noastre.

Meditează la ocaziile în care L-ai văzut clar și categoric pe Domnul la lucru în viața ta sau a altora. Cum poți găsi încurajare pentru situațiile cu care te confrunți în prezent?

Miercuri, 27 martie

Odihna Sabatului

4. Citește Psalmul 92. Care două aspecte ale Sabatului sunt evidențiate aici?

Psalmul 92

- ¹ Frumos este să laudăm pe Domnul și să mărim Numele Tău, Preaînalte,
- ² să vestim dimineața bunătatea Ta, și noaptea, credințioșia Ta,
- ³ cu instrumentul cu zece corzi și cu lăuta, în sunetele harpei.
- ⁴ Căci Tu mă înveselești cu lucrările Tale, Doamne, și eu cânt de veselie, când văd lucrarea mâinilor Tale.
- ⁵ Cât de mari sunt lucrările Tale, Doamne, și cât de adânci sunt gândurile Tale!
- ⁶ Omul prost nu cunoaște lucrul acesta, și cel nebun nu ia seama la el.
- ⁷ Dacă cei răi înverzesc ca iarba și dacă toți cei ce fac răul înfloresc, este numai ca să fie nimiciți pe vecie.
- ⁸ Dar Tu, Doamne, ești înălțat în veci de veci!
- ⁹ Căci iată, Doamne, vrăjmașii Tăi, iată vrăjmașii Tăi pier: toți cei ce fac răul sunt risipiți.
- ¹⁰ Dar mie, Tu-mi dai puterea bivolului și m-ai stropit cu untdelemn proaspăt.
- ¹¹ Ochiul meu își vede împlinită dorința față de vrăjmașii mei, și urechea mea aude împlinirea dorinței mele față de potrivnicii mei cei răi.
- ¹² Cel fără prihană înverzește ca finicul și crește ca cedrul din Liban.
- ¹³ Cei sădiți în Casa Domnului, înverzesc în curțile Dumnezeului nostru.

¹⁴ Ei aduc roade și la bătrânețe, sunt plini de suc și verzi,

¹⁵ ca să arate că Domnul este drept, El, Stânca mea, în care nu este nelegiuire.

Lauda la adresa lui Dumnezeu pentru marile lucrări ale mâinilor Sale (92:4,5) și descrierea edenică a celor neprihăniți (92:12-14) fac în mod clar trimitere la săptămâna creației – primul aspect celebrat de Sabat. Apoi psalmul Îl laudă pe Domnul pentru victoria Sa asupra dușmanilor ca Dumnezeu al dreptății (92:7-15) și astfel sugerează al doilea aspect al Sabatului – răscumpărarea din păcat (Deuteronomul 5:12-15). Prin urmare, Psalmul 92 Îl laudă pe Dumnezeu pentru creația Lui din trecut și pentru grija din prezent față de lume și face trimitere la speranța păcii, la ordinea divină veșnică de la sfârșitul timpului.

Oamenii se pot bucura de odihna Sabatului pentru că Dumnezeu este „Preaînalt” (92:1); poziția Lui superioară pe înălțimi Îi oferă un avantaj imbatabil asupra vrăjmașilor. Dar, deși este Preaînalt, Domnul Se coboară degrabă pentru a-i salva pe cei care Îi cheamă numele. Rolul Lui de Creator și Răscumpărător ar trebui să îi inspire pe oameni să se închine lui Dumnezeu și să Îl iubească.

„Untdelemnul proaspăt” exprimă devotamentul reînnoit al psalmistului de a-I sluji Domnului ca slujitor al Său re consacrat (92:10). Ungerea cu untdelemn se făcea pentru consacrarea oamenilor aleși, precum preoții și împărații (Exodul 40:15; 1 Samuel 10:1). Cu toate acestea, psalmistul a ales un cuvânt ebraic neobișnuit, *balal*, pentru a descrie această ungere, care nu denotă de obicei ungerea slujitorilor lui Dumnezeu, ci amestecarea untdelemnului cu alte părți ale jertfei (Exodul 29:2; Leviticul 2:4,5). Folosirea unică a termenului *balal* implică faptul că psalmistul dorește să se prezinte ca jertfă vie Domnului și să se consacre în totalitate lui Dumnezeu.

Găsim gânduri despre consacrare într-un psalm dedicat Sabatului pentru că Sabatul este semnul că Dumnezeu Își sfințește poporul (Exodul 31:13). Palmierii și cedrii din Liban ilustrează creșterea poporului lui Dumnezeu în credință și în adevărata apreciere a scopurilor și iubirii divine. Sabatul este semnul legământului veșnic al lui Dumnezeu cu poporul Său (Ezechiel 20:20). Prin urmare, odihna Sabatului este esențială pentru poporul lui Dumnezeu pentru că îi dă puterea să aștepte cu încredere ca Dumnezeu să Își îndeplinească toate promisiunile (Evrei 4:1-10).

Citește Psalmul 92 din nou. Ce mare speranță ni se oferă aici și cum putem noi, chiar și acum, să găsim alinare în ceea ce ni se spune?

Psalmul 92

¹ Frumos este să laudăm pe Domnul și să mărim Numele Tău, Preaînalte,

- ² să vestim dimineața bunătatea Ta, și noaptea, credințioșii Ta,
³ cu instrumentul cu zece corzi și cu lăuta, în sunetele harpei.
⁴ Căci Tu mă înveselești cu lucrările Tale, Doamne, și eu cânt de veselie, când văd lucrarea mâinilor Tale.
⁵ Cât de mari sunt lucrările Tale, Doamne, și cât de adânci sunt gândurile Tale!
⁶ Omul prost nu cunoaște lucrul acesta, și cel nebun nu ia seama la el.
⁷ Dacă cei răi înverzesc ca iarba și dacă toți cei ce fac răul înfloresc, este numai ca să fie nimiciți pe vecie.
⁸ Dar Tu, Doamne, ești înălțat în veci de veci!
⁹ Căci iată, Doamne, vrăjmașii Tăi, iată vrăjmașii Tăi pier: toți cei ce fac răul sunt risipiți.
¹⁰ Dar mie, Tu-mi dai puterea bivolului și m-ai stropit cu untdelemn proaspăt.
¹¹ Ochiul meu își vede împlinită dorința față de vrăjmașii mei, și urechea mea aude împlinirea dorinței mele față de potrivnicii mei cei răi.
¹² Cel fără prihană înverzește ca finicul și crește ca cedrul din Liban.
¹³ Cei sădiți în Casa Domnului, înverzesc în curțile Dumnezeului nostru.
¹⁴ Ei aduc roade și la bătrânețe, sunt plini de suc și verzi,
¹⁵ ca să arate că Domnul este drept, El, Stânca mea, în care nu este nelegiuire.

Joi, 28 martie

Dimineața vine bucuria

5. Citește Psalmii 5:3; 30:5; 49:14; 59:16; 92:2; 119:147; 2 Petru 1:19 și Apocalipsa 22:16. Ce perioadă a zilei este descrisă simbolic drept moment al răscumpărării divine și de ce?

Psalmii 5:3

³ Doamne, auzi-mi glasul dimineața! Dimineața eu îmi îndrept rugăciunea spre Tine și aștept.

Psalmii 30:5

⁵ Căci mânia Lui ține numai o clipă, dar îndurarea Lui ține toată viața: seara vine plânsul, iar dimineața, veselia.

(Psalmii 49:14

¹⁴ Sunt duși ca o turmă în Locuința morților, îi paște moartea, și în curând oamenii fără prihană îi calcă în picioare: li se duce frumusețea, și Locuința morților le este locașul.)

Psalmii 59:16

¹⁶ Dar eu voi cânta puterea Ta; dis-de-dimineată voi lăuda bunătatea Ta. Căci Tu ești un turn de scăpare pentru mine, un loc de adăpost în ziua necazului meu.

Psalmii 92:2

² să vestim dimineata bunătatea Ta, și noaptea, credincioșia Ta,

Psalmii 119:147

¹⁴⁷ O iau înaintea zorilor și strig; nădăjduiesc în făgăduințele Tale.

2 Petru 1:19

¹⁹ Și avem cuvântul prorociei făcut și mai tare; la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineată în inimile voastre.

Apocalipsa 22:16

¹⁶ „Eu, Isus, am trimis pe îngerul Meu să vă adeverească aceste lucruri pentru biserici. Eu sunt Rădăcina și Sămânța lui David, Luceafărul strălucitor de dimineată.”

În psalmi, dimineata este de obicei perioada în care se așteaptă răscumpărarea lui Dumnezeu. Dimineata dezvăluie bunătatea lui Dumnezeu, care pune capăt nopții lungi de disperare și tulburare (130:5,6). Psalmul 143 spune că izbăvirea lui Dumnezeu va transforma întunericul prezent al morții (143:3) în lumina unei noi dimineți (143:8), iar existența din groapă (143:7) în umblarea pe „calea cea dreaptă” (143:10).

6. Citește Marcu 16:1-8. Ce s-a întâmplat în dimineata despre care se vorbește aici și de ce este lucrul acesta important pentru noi?

Marcu 16:1-8

¹ După ce a trecut ziua Sabatului, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov, și Salome au cumpărat miresme ca să se ducă să unșă trupul lui Isus.

² În ziua dintâi a săptămânii, s-au dus la mormânt dis-de-dimineată, pe când răsărea soarele.

³ Femeile ziceau una către alta: „Cine ne va prăvăli piatra de la ușa mormântului?”

⁴ Și, când și-au ridicat ochii, au văzut că piatra, care era foarte mare, fusese prăvălită.

- ⁵ Au intrat în mormânt, au văzut pe un tinerel șezând la dreapta, îmbrăcat într-un veșmânt alb, și s-au înspăimântat.
- ⁶ El le-a zis: „Nu vă înspăimântați! Căutați pe Isus din Nazaret care a fost răstignit: a înviat, nu este aici; iată locul unde Îl puseseră.
- ⁷ Dar duceți-vă de spuneți ucenicilor Lui și lui Petru, că merge înaintea voastră în Galileea: acolo Îl veți vedea, cum v-a spus.”
- ⁸ Ele au ieșit afară din mormânt și au luat-o la fugă, pentru că erau cuprinse de cutremur și de spaimă. Și n-au spus nimănui nimic, căci se temeau.

Dimineața învierii lui Isus Hristos a deschis calea pentru eterna dimineață a salvării oferite de Dumnezeu tuturor celor care cred în numele Său. Când L-au întâlnit pe Domnul lor înviat, ucenicii lui Isus au avut parte de puterea deplină a făgăduinței din Psalmii 30:5 – „Căci mânia Lui ține numai o clipă, dar îndurarea Lui ține toată viața: seara vine plânsul, iar dimineața, veselia”. Numai prin bunătatea lui Dumnezeu și iubirea Lui necondiționată, plânsul nostru este transformat în bucurie (Psalmii 30:5,7).

Așa cum luceafărul dimineții anunță nașterea unei noi zile, credința vestește noua realitate a vieții veșnice în copiii lui Dumnezeu (2 Petru 1:19). Isus este numit „Luceafărul strălucitor de dimineață” (Apoc. 22:16) pe care Îl așteptăm cu nerăbdare să Își instaureze împărăția, în care nu vor mai fi nopți, rău și moarte (Apoc. 21:1-8,25). De fapt asta și așteptăm mai mult decât orice altceva, atunci când vorbim despre așteptarea Domnului. Și, cu siguranță, merită așteptarea.

„Deasupra mormântului deschis al lui Iosif, Hristos proclamase biruitor: «Eu sunt Învierea și Viața». Cuvinte de felul acesta numai Dumnezeirea putea rosti. Toate fapăturile create trăiesc numai prin voința și puterea lui Dumnezeu. Ele sunt dependente de viața lui Dumnezeu” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 785).

Se spune că moartea este gravată în celulele noastre încă de la naștere. Ce făgăduință avem prin învierea lui Isus cu privire la caracterul temporar al morții? De ce să nu uităm că moartea este trecătoare pentru noi?

Un gând de încheiere

Studiu suplimentar

Ellen G. White, Calea către Hristos, capitolul 8, „Creșterea în Hristos”.

Psalmii fac apeluri puternice să ne punem speranța în Domnul. Atunci când așteptarea ne face să ne simțim împovărați, nesiguri și însingurați, ar trebui să ne amintim de ucenici în ziua înălțării la cer a lui Isus (Faptele 1:4-11). Ei au fost lăsați să aștepte ca El să Se întoarcă într-o zi necunoscută din viitor. Există cineva care să fi trăit vreodată o dorință mai intensă de a primi pe loc binecuvântările lui Dumnezeu? Cu siguranță că în ziua aceea tânjeau în sinea lor: „Doamne, ia-ne cu Tine acum!” Cu toate acestea, au fost îndrumați să aștepte făgăduința Tatălui și revenirea Domnului. S-au întors la Ierusalim și au făcut exact ce le-a spus Isus – au așteptat să primească în dar Duhul Sfânt, apoi au predicat lumii Evanghelia (Faptele 1:12-14; 2). Porunca Domnului de a ne pune speranța în El este una imposibil de îndeplinit dacă El nu lucrează în noi prin Duhul Sfânt. Niciun entuziasm uman nu va putea face față presiunii exercitate de așteptare asupra fragilității noastre. Un singur lucru face față acestei presiuni: rămânerea în Isus Hristos, adică o relație personală cu El. Când ne vom pune speranța în Domnul, vom găsi pace și mulțumire în psalmi. Rugăciunile și cântecele noastre sunt locul în care inima lui Dumnezeu și inima noastră se întâlnesc zilnic.

Studiu zilnic

Biblia: Ieremia 49 – Plângeri 3;

Ce a scos Domnul din casa de arme?

Ce ființe sunt asemănată cu lăcustele zbârlite?

Al cui scaun de domnie a ajuns mai presus de al împăraților care erau în Babilon?

Ce rod au mâncat femeile?

Ellen G. White, Divina vindecare, capitolul „Alimentația și sănătatea” (de la „Moduri greșite de a lua masa” la final).

Care sunt momentele nepotrivite pentru masă?